

ρου ἄκρου τῆς Ἀνατολῆς ἀνῆκεν ὅλος σχεδὸν εἰς τὰς ἐργα-
τικὰς τάξεις, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ ἦτο τὸ γυναικεῖον πρὸς τὸ ἀνδρι-
κὸν φύλον. Ὁ Περαιεὺς, ἡ Σύρος καὶ ἡ Σμύρνη ἀπέστειλαν
τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν προσκυνητῶν.

Ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις ἡ συσσώρευσις τοῦ πλήθους ἦτο τοι-
αύτη ὥστε διεκόπτετο ἡ μεταξὺ τῆς πρώρας καὶ τῆς πρύ-
μνης συγκοινωνία ὑπὸ τῶν κατακεκλιμένων ἀνθρώπων. Οἱ δὲ
τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας θέσεως ἐπιβάται ἐγκαθειργμέ-
νοι ἐν ταῖς πληκτικαῖς ὑποθαλασσίαις αἰθούσαις ἦσαν ἡναγ-
κασμένοι νὰ διέλθωσι τὴν νύκτα οὕτω καθήμενοι ἐπὶ στενῆς
θέσεως ἐν ἀκινήσιᾳ καὶ ἀγρυπνίᾳ.

Ἐάν τις εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ μὴ ἐνοχλῇται ὑπὸ ναυτίας
παρίστατο θεατῆς καὶ ἀκροατῆς τῶν ἄλλων, αἵτινες δι' ὀξυ-
τάτων λαρυγγισμῶν καὶ γογγυσμῶν ὑποκώφων ἀπέτινον
πρὸς τοὺς ἐναλίων θεοὺς τὸν φόρον τοῦ ἰδίου στομάχου.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς μουσικῆς ταύτης κατήρχοντο συγκεχυ-
μένοι αἱ φωναὶ καὶ διαμαρτυρήσεις τῶν γυναικαρίων συνθλι-
βομένων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐν τῷ συνεχεῖ κυλινδῆματι
τοῦ ἀτμοπλοίου :

- Μάζωτα τὰ ξερά σου, μωρὴ παληόγρηνα !
- Μὴ μὲ στριμώνης, βρέ...
- Τίνος εἶν' τὰ ποδάρια ποῦ μὲ σπρώχνουνε ;
- Θὰ σ' ἀρπάξω ἀπ' τὰ μαλιὰ νὰ σὲ ρίξω 'ς τὴ θάλασ-
σα, διαλομαῖμού !

Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ πρώτῃ θέσει ἐπιβατῶν διακρίνεται καὶ
βρακῆς τις, ὅστις ἀπὸ τῆς ἐπιβιβάσεως αὐτοῦ, ἰδίαν, φαί-
νεται, τρέφον στοργὴν πρὸς τοὺς πόδας καὶ ὅπως ἐπιδείξει
τὰς πολυχρούς στεφανωτὰς περινημίδας του ἀπέβαλε τὰ
ὑποδήματα καὶ συλλαβὼν τοὺς πόδας ἐν ταῖς παλάμαις θω-
πεύει φιλοστόργως αὐτοὺς.

Τὰ ἐν τῇ στενῇ αἰθούσῃ ἀνάκλιντρα πάντα παρεχωρήθη-
σαν εἰς τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὁ φίλτατος βρακῆς δὲν ἐννοεῖ νὰ
παραχωρήσῃ τὸ ἰδικόν του καὶ μένει οὕτω ἐγκαθιδρυμένος ὡς
Σουλτάνος αὐτὸς ἐν μέσῳ τοῦ ἐμέσσοντος γυναικωνίτου.

Ἄλλ' ἡ φιλανθρωπία του συγκινεῖται ὁπότεν βλέπῃ τρυ-
φερὰν κόρην καθ' ὑπερβολὴν ζαλιζομένην καὶ στενάζουσαν
παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ :

- Κρίμας, κυρά μου, 'πού δὲν τῶξέρα ἀπὸ πρὶν πῶς ζα-
λίζεστε νὰ σὰς ὁρμηνέψω ἓνα γιατρικὸ ἀλάθευτο.
- Τί ; ἐρωτᾷ δι' ἀσθενοὺς φωνῆς ἡ κόρη.
- Ἐνα κομματάκι τόσο δὲ κάμφορα νὰ τὸ βάνετε 'ς
τὸν ἀφαλό...

Καὶ ἐπειδὴ ἡ νεᾶνις ἀποστρέφει τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν βά-
ναυσον ταύτην συνταγὴν, ὁ βρακῆς ὑπολαβὼν τοῦτο ὡς ση-
μεῖον δυσπιστίας προσθέτει :

— Ἐγὼ τῶκανα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ζαλίστηκα, ἅς ἦταν
ἀπ' ἀρχῆς νὰ δοκίμαζες καὶ τοῦ λόγου σου καὶ νὰ βλεπες τί
καλὸ εἶνε.

Ἐντὸς πόλεως κατοικουμένης ὑπὸ δισχιλίων κατοίκων
φαντάσθητε συνεσσωρευμένους τριακονταχιλιούς, καὶ οὐχὶ
ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου προσερχομένους ἀλλ' ἐκ τεσσαράκοντα,
πεντήκοντα ἕως διαφόρων μερῶν. Ὅποια σύγχυσις φωνῶν,
ἐνδυμάτων ! Ὅποια παρεξηγήσεις, θαυμασμοὶ, ἐκπλήξεις, ἀ-
ναγνωρίσεις καὶ συναντήσεις ἀπρόοπτοι, χειρονομίαι, ἐναγκα-

λισμοί, ὠθήσεις. Ἡ ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τοῦ ναοῦ ὁδὸς
παριστᾷ τοιοῦτον πολυποίκilon θέαμα ἀνθρωπίνων κεφαλῶν
πολυτέχνως διεσκευασμένων διὰ φεσίου ἢ μανδυλίου ἢ πῆλου
ἢ ἄσκεπῶς περιφερομένων, ἐν τῷ συρφετῷ τῶν ὁποίων παρα-
δίδει τις ἀκουσίως καὶ τὴν ἰδίαν κεφαλὴν καὶ παράσφύρεται
ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ σπεύδουσιν ἵνα προσκυνήσωσι τὴν μικρὰν
χρυσότευκτον εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ ἀνάψωσι μακρὰν
λαμπάδα πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των.

Μεταξὺ τῶν προσερχομένων εἰς τὴν ἑορτὴν ἰδίαν κατέ-
χουσι τάξιν οἱ ἐπαῖται, οἱ ὁποσδήποτε ἔχοντες ἡρωτηρια-
σμένα τὰ μέλη ἅτινα παρέχουσιν ἐκτεθειμένα, φρικώδη τὴν
θέαν ἵνα κινήσωσι τὸν ἔλεον τῶν διερχομένων.

Ἐτέραν τάξιν ἀπαρτίζουν οἱ λωποδύται, ὧν πλεῖστοι
συλλαμβάνονται κλέπτοντες ὠρολόγια καὶ χρηματοφυλάκια
ὑπὸ χωροφυλάκων καὶ τινων ἀθηναίων κλητῆρων ἐπὶ τούτῳ
ἀποσταλέντων.

Τὸ κορύφωμα τῆς ἑορτῆς εἶναι καὶ ἡ νύξ τῆς παραμονῆς.
Δέκα ἀτμόπλοια ἀγκυροβολοῦσι σηματοστόλιστα ἐν οἷς καὶ ὁ
Ναύαρχος Μιαούλης, τὸ ὠραῖον πολεμικόν μας ἀτμόπλοιο,
ἐφ' οὗ ἐπιβαίνουν πολλοὶ τε ἄλλοι καὶ μία γνωστὴ καὶ
πολὺ γνωστὴ Ἀμερικανὶς κυρία διατρίβουσα ἀπὸ τινων μη-
νῶν ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὁποίας λίαν φιλοφρόνως
παρεχωρήθη ὑπὸ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τὸ ἀτμό-
πλοιο τοῦτο. Ἄλλ' ἡ φιλοφροσύνη ἔχει ἀπαράβατά τινα
ὅρια, καὶ νομίζω ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς δύναται νὰ φιλοξενῇ οἰ-
ονδήποτε καὶ οἰανδήποτε ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἂν θέλῃ, ἀλλὰ
δὲν τῷ ἐπετρέπετο ποτὲ νὰ διευθύνῃ ὡς ἰδιὸν πλοῖον κατα-
σκευασθὲν διὰ τῶν συνδρομῶν ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Ταξιδιωτής.

ΠΑΤΡΑΙΚΟΝ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ

(ΕΚΤΑΚΤΟΓ' ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ' ΜΑΣ)

Ἐν Πάτραις 28 Μαρτίου 1883.

Ἀφοῦ μετὰ τόσα συλλαλητήρια, τόσα ψηφίσματα, τόσας
παρακλήσεις πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ πρὸς τὴν βουλὴν, δὲν
εἰσηκούσθημεν ἡμεῖς οἱ φωνάζοντες κατὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν
νέων φόρων ἀφοῦ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐπαρχίας μας δὲν
συνεμορφώθησαν ὅλοι μὲ τὴν ῥητὴν ἐντολὴν μας νὰ κατα-
ψηφίσωμεν αὐτὰ, ἔπρεπε νὰ συνέλθωμεν, εἰς δὲ συνήλθομεν τε-
λευταῖον συλλαλητήριον, ὅπως καὶ τὸ τελευταῖον νόμιμον
μέσον κατὰ τῶν φόρων μεταχειρισθῶμεν καὶ τοὺς ἀντιπρο-
σώπους μας ἐκείνους ἀποδοκιμάσωμεν.

Τὰ ἀνωτέρω θὰ κινήσωσι βεβαίως τὸ μεῖδιμα τῶν πλει-
στων ἐκ τῶν ἀναγνώσαντων αὐτά. Ἀποδοκιμασία κατὰ τῶν
βουλευτῶν ! Χά, χά ! Μεθαύριον εἰς τὰς ἐκλογὰς ἐκείνους
τοὺς ὁποίους ἀποδοκιμάζετε θὰ ἀναδεικνύετε πρώτους βου-
λευτάς σας. Διαμαρτυρήσεις κατὰ τῶν φόρων. Ἀλλὰ θὰ τοὺς
πληρώσητε καὶ αὐτοὺς, ὅπως θὰ πληρώσητε καὶ ὅσους εἰς τὸ
μέλλον θὰ σὰς ἐπιβάλωσιν.

Αἱ Πάτραι ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ ἀπαντήσωσιν ὅτι θὰ τηρή-
σωσι τὸν λόγον των διότι μέχρι τοῦδε οὐδέποτε παρέβησαν
αὐτόν. Αἱ Πάτραι ὀργίζονται, αἱ Πάτραι ἐνθουσιάζονται.
Ὅταν ὀργίζονται καταρρίπτουσιν, ὅταν ἐνθουσιάζονται ἀνυ-

φοῦσι. Μαρτυρεῖ τὸ—παρελθὸν θὰ τὸ ἀποδείξῃ καὶ τὸ μέλλον.

Ἐντυπος εἰδοποιήσις προσεκάλει τὸν λαὸν εἰς συλλαλητήριον τῇ 4 ὥρᾳ μ. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐν τῇ πλατείᾳ Γεωργίου. Ἀπὸ τῆς 3ης ὥρας συνήρχοντο οἱ πολῖται, τὴν δὲ προσδιωρισμένην ὥραν ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ θεάτρου ὁ ἐντεταλμένος νὰ ὁμιλήσῃ Ἡλίας Συνοδινός.

Ἦρξατο τοῦ λόγου του διὰ τῆς δηλώσεως ὅτι αὐτὸς παντὸς ἄλλου πλειότερον σέβεται τοὺς νόμους καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν διατήρησιν τῆς τάξεως. Ὑπερήσπισε τὴν πόλιν κατὰ τῶν ἀποδιδομένων αὐτῇ στασιαστικῶν κινημάτων καὶ ἐπέπεσε δριμύς κατὰ τῶν προσπαθούντων νὰ παραστήσωσι τὰς τοιαύτας συναθροίσεις τοῦ λαοῦ παρανόμους. Ἀλλὰ φωνή τις ἤκούσθη τότε ἐκ τοῦ πλήθους «κατέβα κάτου» καὶ ἀμέσως ἐπῆλθε σύγχυσις καὶ ἀναδρασμός.

Πολλοὶ διηυθύνθησαν κατὰ τοῦ κραυγάζαντος, ὅστις φαίνεται ὅτι ἦτον ὄργανόν τι τῶν ἐλεγχομένων, ἄλλοι φοβηθέντες ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, φωναὶ ἤκούοντο «πρὸς Θεοῦ, ὄχι ταραχάς», διότι ἡ ἐξαγρίωσις τῶν πνευμάτων, ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν διατρεχουσῶν τὴν πόλιν περιπολιῶν ἐπιτεινομένη, ἐνέπνεε φόβους.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ μὲν ταραξίας συλληφθεὶς ὠδηγήθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, τὸ δὲ πλήθος ἐπανελθὸν εἰς τὴν θέσιν του, διὰ ζητωκραυγῶν καὶ χειροκροτημάτων ἐπεδοκίμασε τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος.

Ἐπὶ δύο ὥρας ὁμίλησεν. Ἐκεραυνοδόλησε τοὺς μὲν, ἐπήνεσε τοὺς δὲ, ἐσατύρυσε, ἐνεθουσίασεν, ἐκίνησεν εἰς δάκρυα. Τέλος ἀπεφάσισε τὸ συλλαλητήριον τὰ ἐξῆς:

Α.) Ἀποδοκιμάζει, ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς, τοὺς ψηφίσαντας ὑπὲρ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους καὶ τῶν νέων φορολογικῶν νομοσχεδίων, ὡς παραβάτας φανεροὺς τῆς παρὰ τοῦ ἐκλέξαντος αὐτοὺς Πατρικοῦ λαοῦ ἐντολῆς.

Β.) Θεωρεῖ αὐτοὺς κατὰ τύπους μόνον καὶ οὐχὶ κατ' οὐσίαν ἀντιπροσώπους τῆς, ὡς διαρρήξαντας διὰ τῆς ἀνακολούθου καὶ ἰδιοτελοῦς αὐτῶν πολυτελείας, πάντα συνδέοντα αὐτοὺς μετὰ τῶν ἐντολῶν των ἡθικῶν δεσμὸν καὶ οὕτως ἀπαλλοτριωθέντας τῆς γι ἐκτιμήσεως καὶ τῆς μέχρι τοῦδε ἐμπιστοσύνης τῶν ἑαυτῶν συμπολιτῶν.

Γ.) Προσφεύγει δι' ἀναφορᾶς τῆς πρὸς τὸν Ἀνώτατον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ Ἀρχοντα, ὡς τελευταίαν τῆς σωτηρίας του ἄγκυραν, καὶ ἱκετεύει αὐτὸν ὅπως μὴ ἐπικυρῶσι τοὺς παρὰ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντας ἐσχάτως βαρυτάτους φόρους καὶ οὕτως ἀποσοβήσῃ πᾶσαν ἐνδεχομένην τοῦ πιστοῦ καὶ ἀφρωσιμένου λαοῦ Του σφοδρὰν, ἀλλὰ δικαίαν, ἐξέγερσιν.

Δ.) Ἀνατίθῃσι τὴν αὐτοπρόσωπον πρὸς τὸν Βασιλέα ἐγχείρισιν τῆς ἀναφρᾶς τῆς, τῷ ἀξιοτίμῳ τῆς ἐπαρχίας μας ἀντιπροσώπῳ κ. Ἀνδρέᾳ Ρηγοπούλῳ, παρακαλουμένῳ ὅπως διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐγλωττίας καὶ θάρρους διερμηνεύσῃ Αὐτῷ τὸ κατὰ τῶν νέων φόρων ἄγνόν φρόνημα τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν.

Ἀχαιοί.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

Ἡ τελετὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ναῦπλιον, 26 Μαρτίου

Συγκεκινημένος ἔλαβα τὴν πρὸς τὴν Μητρόπολιν τοῦ Ναυπλίου ἄγουσιν, ἵν' ἀκούσω τὴν ἐπὶ ἐπιστεῖφί τῆς ἀνεξαρ-

τησίας τῆς Ἑλλάδος μέλλουσιν νὰ ψαλῇ δοξολογίαν. Ἀλλ' εἶθε νὰ μὴ παρευρισκόμεν ! Ἐκεῖ μὲ περιέμενεν ἡ ἀπογοήτευσίς· ἐκεῖ μὲ περιέμενεν οἰκτρὸν θέαμα τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων καταπτώσεως.

Μετὰ τοὺς ἐν τέλει καὶ τοὺς κυρίους προξένους τῶν ξένων δυνάμεων δειλῷ τῷ βήματι καὶ οἰονεὶ ἐννοῶν τὴν καταφρόνησιν, ἣν ἔμελλε νὰ ὑποστῇ, εἰσῆρχετο γηραιὸς ἀγωνιστής, φέρων τὴν φουστανέλλαν καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ ἀγῶνος. Φεῦ ! ὅμως. Ἐν τῇ τελετῇ, ἡ ὁποία γίνεται ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὸν, εἶχε τὴν τελευταίαν θέσιν. Οὐδείς τῶν ἐν τέλει παρευρισκομένων ἠννόησε νὰ δώσῃ τὴν θέσιν ἣν ὤφειλε νὰ ἔχει ὁ ἀγωνιστής, ὅστις δακρύων καὶ σείων τὴν κεφαλὴν ἀπεχώρησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἐκκλησίας, ἐνθυμούμενος εὐτυχεστέρας καὶ ἐνδοξοτέρας τῆς σημερινῆς ἡμέρας. Πόσον μικρὰ ὅμως ἦτο ἡ ταπεινώσις αὐτῇ, δυστυχῇ ἀγωνιστῇ, ἀπέναντι τῆς ταπεινώσεως, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ὑποστῇ ὄχι μόνον σὺ, ἀλλὰ καὶ αἱ ἱεραὶ σκιαί τοῦ Ρήγα μας, τοῦ Πατριάρχου μας, τοῦ Γερμανοῦ μας, τοῦ Βότσαρη μας, τοῦ Καραϊσκάκη μας, τοῦ Κολοκοτρώνη μας, τοῦ Νοταρᾶ μας καὶ τῶν λοιπῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῶν συνεργησάντων εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς μικρᾶς μας πατρίδος.

Ἡ ἑορτὴ, ἐν ἣ οὐδὲ λέξις ἔπρεπε νὰ γίνηται περὶ βασιλέων, οὗς ἄλλως σέβομαι ὡς βασιλεῖς τοῦ τόπου μου, μετεβλήθη χάρις τῷ φιλοβασιλικωτάτῳ ἀρχιερεῖ Ἀργολίδος κ. Νικάνδρῳ Δελούκᾳ εἰς ὅλως βασιλικήν. Μίαν καὶ μὴν φορὰν ὑπὸ τῆς θρηνώδους καὶ ἐρρίνου φωνῆς διακόνου τινος ἐμνημονεύθησαν οἱ γίγαντες ἀγωνισταί, ἐνθ' . . ὁ ἀρχιερεὺς οὐδόλως ἤξιώσε νὰ ζητωκραυγᾷ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλείας, τοῦ διαδόχου, τῶν βασιλοπαίδων, λησμονήσας ἀτυχῶς τοὺς μαγεῖρους τῶν ἀνακτόρων.

Μόνος ὁ Παναγιώτης Φαρμακόπουλος εἰς τὰς ζητωκραυγὰς τοῦ ἀρχιερέως ὑπὲρ τῶν βασιλέων ἀπήντησε διὰ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, τῆς πατρίδος, τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ὀλίγιστα φωναὶ συνώδευσαν τὴν φωνὴν του, φωνὴν ἥτις ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας διεμαρτύρετο κατὰ τῶν ἀσεβειῶν τοῦ ἀρχιερέως.

Ὡ ἐὰν οἱ ἀγωνισταὶ ἐγνώριζον ὅτι μετὰ πεντήκοντα ἔτη ἤθελεν εὐρεθῇ αὐλοκόλαξ ἀρχιερεὺς καταπατῶν τὴν ἱεράν των μνήμην ἐν Ναυπλίῳ, ἐν τῷ παλλαδίῳ δηλαδὴ τῆς ἐλευθερίας, οὐδέποτε ἤθελον φανευθῇ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ Παλαμηδίου, ἵνα ἐλευθερώσωσι χώραν, ἐν ἣ μετὰ μίαν μόλις πεντηκονταετηρίδα θὰ ἡσέβουν τόσον αἰσχροῦς πρὸς αὐτοὺς.

Μηδενιστής

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥ

Τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον χωρίζει τὰ δύο μεγάλα τοῦ συρρέσαντος πλήθους. Τὸ ἐκ δεξιῶν κατέχουσιν οἱ λεγόμενοι ἀριστοκράται, τὸ δὲ ἐξ εὐωνύμων πληροῦσιν οἱ ἡμέτεροι.

Τὸ πρῶτον μοῦ ἐνθυμίζει τὸ πανηγύρι τοῦ Φάουστ ὅπου ὁ Μεφιστοφίλης μὲ τὰ κόκκινά του παπούτσια μὲ τῆς κόκκινες κάλτσας του, μὲ τὸ κόκκινόν του καπέλλο καὶ ὅλος ὁ ἄλλος